

Vänsterpress om Aleppos fall – december 2016

Assads armé, Hizbollah-milis och trupper från Iran, understödda av ryskt flyg, har lyckats inta de delar av Aleppo som varit i rebellernas händer i flera år. Detta är en stor seger för Assad-regimen.

Det finns dock ingen samsyn när det gäller detta drama inom den svenska vänstern. Tvärtom, meningsskiljaktigheterna är mycket stora.

Å ena sidan har vi de som ser Aleppos fall som en stor seger i kampen mot imperialismen och terrorismen (de med de åsikterna har för det mesta rötterna i den maoistiska och/eller stalinistiska rörelsen) och å andra sidan de som ser det som ett stort nederlag för revolutionen och den revolutionära rörelsen i Syrien. Mellan dessa två ytterligheter finns en mängd andra uppfattningar om hur situationen ska värderas och de slutsatser som bör dras av det skedda.

Artiklarna i denna samling återspeglar detta. Tyvärr har dock flera vänsterriktningar ännu inte hunnit kommentera den senaste utvecklingen – t ex saknas *Flamman*, medan *Proletärens* artikel är över 1 vecka gammal. På grund av frågans aktualitet har vi ändå valt att ge ut samlingen i befintligt skick och får återkomma med mer material senare.

Fler artiklar om utvecklingen i Syrien under hösten finns i följande artikelsamlingar: [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (augusti), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (början av september), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (mitten av september), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (början av oktober) och [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (slutet av oktober)

MF 17/12 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Läget i Aleppo – "total mänsklig härdsmläta"</i>	<i>1</i>
<i>Ordkrig i säkerhetsrådet när civila dödas i Aleppo</i>	<i>2</i>
Internationalen.....	3
<i>Mördande impressionism.....</i>	<i>3</i>
<i>De sista ropen från Aleppo.....</i>	<i>3</i>
Offensiv	8
<i>Ny fas i Syriens krig efter Aleppo.....</i>	<i>8</i>
Proletären	10
<i>Aleppos befrielse ger hopp om fred</i>	<i>10</i>

Arbetaren

Läget i Aleppo – ”total mänsklig härdsmlta”

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 14/12 2016

Det brutala slaget är om Aleppo är med största sannolikhet över. Regimkontrollerade styrkor, uppbackade av bland annat ryskt stridsflyg, ska nu ha tagit kontroll över hela staden sedan de sista rebellgrupperna lämnat sina posteringar. Samtidigt kommer oroande rapporter om hur allt fler civila mördats av president Bashar al-Assads armé.

De östra delarna av miljonstaden Aleppo har kontrollerats av flera olika rebellgrupper sedan 2012. Tidigare i höstas påbörjades offensiven när den syriska armén uppbackad av bland annat Ryssland och tungt beväpnade shiamiliser började bomba områdena där uppe emot 250 000 civila hållits instängda.

Läget har gång på gång beskrivits som fruktansvärt och omvärlden har förgäves vädjat om eldupphör för att skydda den hårt utsatta civilbefolkningen. Via sociala medier har instängda människor de senaste dagarna skickat meddelanden med desperata rop på hjälp.

De senaste dygnet ska uppemot 20 000 personer lyckats fly men fortfarande hålls många kvar av rädsla, både för regimen och de fruktade rebellgrupperna. Bombningarna och beskjutningen uppges fortfarande pågå och barnfamiljer gömmer sig i källare runt om i de östra delarna av staden.

Båda sidor i det blodiga slaget skyller de pågående grymheterna på varandra. Under tisdagen kom bland annat rapporter från FN om att minst 82 civila ska ha dödats i sina hem av syriska regimstyrkor sedan de intagit de delar av staden som nyligen kontrollerats av bland annat den hårdföra islamistgruppen Fatah al-Sham, som tidigare kallade sig al-Nusrafronten. Bland dem ska enligt brittiska BBC minst 13 ha varit barn.

Jens Laerke, som är talesperson för FN:s människorättskontor OCHA, liknande den humanitära situationen i staden med ”total mänsklig härdsmlta” under ett möte tidigare i veckan. Både FN och internationella Röda Korset har vädjat till den syriska regimen och de ryska styrkorna på plats att öppna en humanitär korridor för att släppa ut alla de människor som vill men inte törs fly på grund av de intensiva striderna.

Rapporter kommer också från regimkontrollerad media som berättar om hur rebellgrupperna med hjälp av prickskyttar hindrat människor att fly. Samtidigt kommer ögonvittnesskildringar om massgripanden och utomrättsliga avrättningar utförda av regimen.

Oavsett vilken eller vilka sidor man väljer att lita på – situationen i det kaotiska Syrien gör att medierapporteringen är svår – är bilderna som når omvärlden skakande. Små barn som ses grävas fram under rasmassorna av sönderbombade hus visar krigets brutala ansikte.

Att nu slaget om Aleppo sägs vara över innebär en viktig seger för president Bashar al-Assad. Men trots det lär kriget knappast vara på väg att ta slut. Bland annat kommer uppgifter om kraftiga strider i exempelvis staden Idlib i de nordvästra delarna av landet och den antika staden Palmyra ska så sent som i helgen tagits över av terrorsekten IS, rapporterar flera internationella nyhetsbyråer.

Sedan kriget i Syrien bröt ut i spåren av den arabiska våren 2011 har fler än 300 000 människor dött och miljontals människor har tvingats fly.

Ordkrig i säkerhetsrådet när civila dödas i Aleppo

Lyndal Rowlands, IPS

Arbetaren 16/12 2016

Samtidigt som strider med tunga vapen utkämpas mellan rebeller och regeringsstyrkor i Syrien pågår ett informationskrig inom världsorganisationen. Vid ett extrainkallat möte på tisdagen blev splittringen tydlig.

Det har kommit rapporter till FN om att civila skjutits ihjäl sedan regeringsvänliga styrkor tagit sig in i Aleppo. Staden är nu i princip under regeringskontroll. FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon sade till säkerhetsrådet vid ett extrainkallat möte i tisdags att han är djupt oroad och uppmanade Syriens regering och dess allierade att skydda civila.

Splittringen i säkerhetsrådet blev tydlig när Rysslands FN-ambassadör Vitalij Churkin sade att FN-sekretariatet används som ett verktyg i ett ”cyniskt spel”.

– FN:s människorättsråd, UNHRC, har tagit emot rapporter om att regeringsvänliga soldater omringat och skjutit ihjäl civila, även kvinnor och barn, i fyra olika delar av staden Aleppo, sade FN-chefen Ban Ki-moon.

Han konstaterade att Syriens regering vägrat FN-observatörer tillträde, vilket gör det svårt att undersöka uppgifter, men att det inte innebär att uppgifterna som når FN inte är trovärdiga.

Rysslands FN-ambassadör Vitalij Churkin anklagade Ban Ki-moon för att sprida ”falska nyheter”.

– Barn täcks i damm och framställs som offer för bombningarna, sade han till journalister efter säkerhetsrådets möte.

Bilden av den femåriga syriske pojken Omran Daqneesh, med tom blick sittande i en ambulans, spreds över världen i augusti. I en intervju i oktober hävdade Syriens president Bashar al-Assad att bilden var manipulerad. Hans fru Asma al-Assad hänvisade dock både till bilderna på Omran Daqneesh och Alan Kurdi när hon intervjuades i rysk tv och kallade barnens öde för ”en tragedi”.

Medan Vitalij Churkin hänvisade till ”propaganda” och ”desinformation” uppges Syriens FN-ambassadör Bashar Ja’afari ha använt sig av just detta under mötet.

Han visade upp bilder under sitt tal till säkerhetsrådet som han påstod visade hur syriska styrkor hjälper civila. Bilderna har dock spårats till Irak.

Bortsett från Ryssland och Venezuela visade medlemsstaterna stöd för Ban Ki-moon och den oro han uttryckt gällande civilbefolkningen i Aleppo.

– Jag väljer att tro generalsekreteraren när han har fått trovärdiga rapporter om att illdåd begås, säger Nya Zeelands FN-ambassadör Gerard van Bohemen.

Internationalen

Mördande impressionism

Ledare

Internationalen 16/12 2016

- Svårt att se ljusning i Syrienkriget
- Delar av vänstern blinda för frihetskampen
- Folkliga krafter enda hoppet för demokratin

Att Aleppo slutligen föll i Assadregimens händer kom inte som någon överraskning. Snarast har det överraskat hur länge rebellerna kunnat hålla ut i en stad som kvarter för kvarter förvandlats till grus och död. Politiskt är det nu förtvivlat svårt att se någon ljusning alls över Syrien. Alla de progressiva krafter som trots allt finns är så totalt inklämda mellan reaktionära intressen att chansen till en progressiv utveckling tycks hänga helt på den politiska utvecklingen utanför Syrien – och just nu ser den i ärlighetens namn inte ut att ljusna den heller.

Regimen tycks istället för allt fler tona fram som den enda alternativet till IS barbari och det är ingen slump att det blivit så. För Assadregimen har islamisterna hela tiden varit den perfekta fienden.

Så länge kampen mot IS står i främsta fokus har regimen sin legitimitet i behåll. Det är inget konstigt med att en regim använder alla tänkbara knep för att behålla sin makt, särskilt inte i ett land där staten och den styrande familjen är så tätt sammanflätade som i Syrien. Det som är märkligt är hur grupper inom vänstern köper statspropagandan rakt av. Det är ett tydligt tecken på en politisk världsbild i kris när man å ena sidan ifrågasätter äktheten i varje foto som visar brott från regimen, eller Rysslands sida medan man å andra sidan sväljer versionen från Moskva utan att blinka.

Ett kallt krig mellan reaktionära block kallar en del kriget och pekar på hur Saudiarabien står mot Iran, Ryssland mot USA. De hävdar att varje kraft i landet är en förlängning av någon part och att den enda garanten för någorlunda stabilitet ligger i att regimen får sitta kvar, att terrorbalansen upprätthålls. Men i den mån analyserna om hur Syrien utgör en spelplan för globala och regionala stormakters intressen ens är korrekta säger de fortfarande ingenting om de folkliga krafter som verkat underjordiskt i årtionden och som för snart sex år sedan öppet började kräva ett annat samhälle. Vad är en vänster värd som inte har någon som helst förmåga att se folkliga krafter? Inte värd att kallas vänster i alla fall...

Våra analyser om den mest realistiska vägen till ett fredligt och demokratiskt Syrien må skilja sig åt, men vad gäller våra lojaliteter får det inte finnas några oklarheter. De demokratiska krafter som just nu krossas mellan maktblocken förtjänar allt stöd. Inte bara för att de har den moraliska rätten på sin sida, utan för att det krävs folkliga demokratiska och sekulära krafter om det någon gång skall kunna byggas ett fritt Syrien.

De sista ropen från Aleppo

Håkan Blomqvist

Internationalen 16/12 2016

De sista nödropen tonar bort från östra Aleppo: "Det här är ett sista förtvivlat rop till omvärlden. Rädda livet på dessa barn, dessa kvinnor och dessa åldringar. Rädda dem! Ingen är kvar. Ni kanske inte kommer att höra våra röster efter detta. Det är det sista nödroppet, det sista ropet till varje fri människa i världen. Rädda Aleppo!" "Snälla, rädda min dotters liv och andras. Detta är ett meddelande från hennes far!" "Tack för allt, vi har delat många ögonblick. Detta är det sista tweetet." "Jag kan inte lämna, för jag tillhör sjukvårdspersonalen och är en

terrorist i regimens ögon.” ”Jag kan inte förlåta. Det är bättre att Gud tar mitt liv än att leva i förödmjukelse under dem som mördade det mesta av min familj och mina grannar, och förstörde mitt land och min gata och som plundrade mitt hem.” Tweets och mejl till den brittiska tidningen the Guardians redaktion Luciadagen 2016

På diktaturens sida stiger jublet och självförtroendet. Östra Aleppo är ”befriat” från ”terroristerna” – och vägen tycks ligga öppen för att inte bara utplåna jihadistiska islamister utan stampa ut varje spår av den demokratiska syriska revolution som bröt fördämningarna 2011. Nu kommer regimen med sina ryska uppbackare att fylla sina media med tacksamma människor som ”äntligen undsluppit terroristerna”. Nu kommer gräsligheter från rebellernas sida att ”avslöjas” på löpande band, överlöpande och ”vittnen” avge regimvän-liga vittnesmål och ”folkets hyllningar” till tyrannen Assad känna få gränser. Ty så är krigspropagandans lag. Segrarens triumfalism ska sopa bort allt motstånd och allt tvivel. Festligheterna i västra Aleppo ska överrösta ständrätterna, massgripandena och massakrerna i de östra, besegrade delarna. Så var det i Paris 1871 när arbetarnas Pariskommun besegrats och kommunarderna sköts i tusentals medan västra Paris flödade i ljus och glam. Så var det i Moskva när den första ryska revolutionen besegrats, i Berlin när spartakisterna nedkämpats, i Warszawa när gettoupproret krossats... Segerns sötma, har den kallats, smaken av de besegrades blod.

Tragiken i katastrofen handlar förstås främst om offren, om människorna, familjerna, barnen, de anhöriga, vännerna och grannarna. De tusentals som mördats och begravts under bombningar, svält och ruiner. Men den handlar också om politiken, och inte minst delar av den vänster som skulle ha varit ett ljus i diktaturens och terrorns mörker.

En sak är den poststalinistiska vänster som sedan modersmjölken sett världen indelad i ”läger”. På Sovjetblockets tid ursäktades allt i öst av västimperialismens förbrytelser – eller förnekades som utslag av västpropaganda. Den Stora Terrorns massavrättningar, de miljontals offren för tvångskollektiviseringar och statlig repression, historieförfalskningen, skenrättegångarna och lögnerna som vapen – från Stalin till Pol Pot – legitimerades eller bortförklarades. I namn av internationell ”maktbalans” har rester av den vänstern gått i barndom med en självbedräglig föreställning om putinregimens oligarkiska Ryssland som en slags sovjetisk efterbörd och motkraft till imperialismen. Därmed överges – eller förljugs och bekämpas – de människor som strävar efter demokratiska jämlikhetsideal, socialismens själva hjärtpunkt, för att deras förtryckare tycks utgöra motvikt till Washington.

Den typen av vänster förpassar sig till deltagare i mördarnas häxdans varifrån inga utvägar finns.

En annan sak är de vänstersinnade som känner sig dränkta av krigets vedervärdigheter och det omöjliga valet mellan den barbariska diktaturen och barbariska islamismen. Här lyckades regimen med sin strategi från det demokratiska upprorets första början, att framställa – ja, göra – rebellerna till sin islamistiska favoritfiende. Genom propaganda och isolering tillsammans med krigföringens urskiljning och prioritering, gynnades framväxten av islamistiska jihadistiska på bekostnad av den demokratiska rörelsen och de unga aktivisterna. Tillsammans med gulfstaternas inpumpning av resurser till sina jihadistiska bulvaner lyckades strategin. Även om demokratikämparna ännu kämpar för sin överlevnad tycks striden, både på marken i många områden och inför omvärlden, endast handla om två ondskor – med IS och al Nusra som den värre.

Men demokratikämparna finns där och lever än, i ruinstäder, bland hjälparbetare, i enheter från den Fria syriska armén, i civilsamhällets försök att få livet att fungera, i fängelser och flyktingläger – och bland den syriska exilbefolkningen i Mellanöstern, Turkiet och Europa. Det är här framtiden för Syrien finns, inte i det slakthus och koncentrationsläger som Assad-

regimen med sina ryska stridsflyg, iranska jihadistmiliser och andra legotrupper nu försöker återupprätta på det syriska territoriet.

För socialister som lärt något av stalinismens skräckvälden och priset för att göra sig till despoters marionetter, handlar nuet och framtiden om att upprätthålla livlinorna till dem som ännu lever och kämpar trots regimens larvfötter. Det handlar om att hålla en låga av hopp vid liv för dem som förlorat allt, om att stötta och inge kraft till dem som offrat sin egen – och om att bidra till att forma en ny generation av kämpande demokratiska socialister som inte idag, inte i morgon men i övermorgon kommer att förvandla Syrien till en plats för människor, inte granater.

Håkan Blomqvist

Aleppo tisdagen den 13 december

Bomberna faller medan vi skriver detta. I årtal har våra volontärer arbetat för att rädda livet på vårt folk i Aleppo: drivit underjordiska sjukhus, räddat hela familjer begravda under ras-massorna och riskerat livet för att dokumentera de dagliga krigsförbrytelser som begåtts av Assadregimen och Ryssland, dess allierade. Nu kan vi inte göra mer.

Nu är vi tillsammans med 100 000 civila fångade i ett område på fem kvadratkilometer med ständiga bombningar, granater och trupperörelser på marken. I en byggnad gömmer sig mer än 500 personer. Människor har befunnit sig under jord i flera dagar.

Vi uppmanar det internationella samfundet att skapa en säker passage ut från östra Aleppo för de återstående 100 000 personerna. Vi vet att FN har en plan för att föra oss till säkerheten i västra Aleppo 4 kilometer härifrån. Med ett tiotal bussar och lastbilar kunde vi alla evakueras inom ett dygn. Men vår och de FN-anställdas säkerhet behöver isåfall garanteras.

Om vi stannar fruktar vi för våra liv. Kvinnorna kan tas till läger, männen ”försvinna” och alla som är kända aktivister kan förvänta sig internering eller avrättning.

Vi har sett tusentals av våra pojkar och män tas i förvar. Otaliga vita hjälmar, läkare, sjuk-sköterskor och hjälparbetare har valts ut och dödats under regimens grymma angrepp på Aleppo. Regimen har försökt att döda oss i fem år. Vänligen ge dem inte denna chans.

Vi vägrar att tro att världens mäktigaste länder inte kan hjälpa 100 000 människor till relativ säkerhet, bara fyra kilometer bort.

Syria Civil Defence (Vita hjälmarna), Syrisk-amerikanska medicinska sällskapet, Kesh Malek (Hjälporganisation baserad i Turkiet) samt Oberoende läkares förening

Kronologi

Aleppo kontrolleras nu helt och hållet av Syriens armé och dess allierade styrkor. Ett eld-upphör har utropats i Aleppo och det talas om att evakuera civilbefolkningen som fortfarande är instängd i östra Aleppo. Här är en kortfattad sammanfattning av allt den krigshärjade staden har gått igenom 2016:

Januari

Minst 292 civila dödades i Aleppo.

Februari

Minst 614 civila dödades i Aleppo.

Syriska fredssamtal stoppades när regeringstroga styrkor närmade sig Aleppo.

EU uppmanade Turkiet att välkomna 35 000 människor på flykt från Aleppo som var strandsatta vid Turkiska gränsen

Mars

Minst 117 civila dödades i Aleppo.

Barnen gick ut på gatorna i Aleppo för att rensa upp i förstörelsen.

April

Minst 459 civila dödades i Aleppo.

40 flyganfall drabbade Aleppo på en dag. Regeringsstyrkorna intensifierade sina attacker på marken.

De Vita Hjälmarna riskerar sina liv för att rädda folk i Aleppo.

Maj

Minst 269 civila dödades i Aleppo.

Nätaktivister försökte uppmärksamma tragedin med hjälp av hashtaggen #AleppoIsBurning.

FN krävde skydd för sjukhus i krigszoner efter att ett sjukhus i Aleppo angripits.

Ett eldupphör nåddes den 5 maj mellan USA och Ryssland.

Juni

Minst 635 civila dödades i Aleppo.

Flyganfall drabbade Aleppos bostadsområden, vapenvilan var definitivt över.

Aleppo förvandlades till en stad utan fönster.

Juli

Minst 797 civila dödades i Aleppo.

Barnen i Aleppo tvingades att leka under jord för att undvika luftanfall.

Hashtaggen #Anger_For_Aleppo översvämde Twitter efter rapporter om klusterbomber och användning av fosfor.

Augusti

Minst 748 civila dödades i Aleppo.

Läkare i Aleppo uppmanade USA:s president Obama att införa en flygförbudszon efter ännu en gasattack.

Frukt och grönsaker anlände äntligen till Aleppo efter en månads blockad

Ett sjukhus för kvinnor och barn i Aleppo bombades.

September

Minst 545 civila dödades i Aleppo.

Klorbomber kvävde Aleppo.

Läkarna i Aleppo fick kämpa hårt efter att en stadsdel bombats två gånger på två dagar.

FN avbröt alla stödkonvojer till Syrien efter ett anfall på lastbilar med förnödenheter till Aleppo.

Tungt bombardemang förstörde 40 procent av östra Aleppo

Under loppet av 5 dagar dödades 96 barn i östra Aleppo.

Påven Franciskus ledde förbön för Aleppo efter att mer än 400 civila dödats på en vecka.

Oktober

Minst 512 civila dödades i Aleppo.

Nu fanns det endast 30 läkare kvar i östra Aleppo.

November

Minst 724 civila dödades i Aleppo.

Medicinsk personal evakuerade kuvös barn när bombningarna slog ut sjukhus i östra Aleppo.

Tusentals civila flydde den östra delen av Aleppo.

December

Ett eldupphör uppnåddes i Aleppo – men först efter att civila, däribland kvinnor och barn, avrättats på gatorna.

Sammanställt av Marco Jamil Espvall

Faktauppgifterna kommer från Al Jazeera Plus

Offensiv

Ny fas i Syriens krig efter Aleppo

Arne Johansson

Offensiv 14/12 2016

Våldsamheterna fortsätter i Syrien.

I Ukrainakrisens skugga fortsätter det syriska inbördeskriget, även om krigströttheten är stor och alla de stridande sidorna mer eller mindre kippar efter luft av utmattnings. Efter sammanbrottet för de så kallade fredsförhandlingarna i Genève II i februari, som gjorts ännu mer definitivt av det nya kalla kriget mellan Väst och Ryssland om Ukraina, är vissa trender ändå tydliga.

1. Regimen befäster kontrollen av Damaskus och huvudvägen till Medelhavskusten via Homs. Helt uppenbart är att den syriska armén med kraftigt stöd av Hizbollah från Libanon och andra shiamiliser och bakom dem Iran har lyckats konsolidera greppet om huvudstaden och det centrala stråket norrut upp mot staden Tartous vid den syriska Medelhavskusten, även om det även här fortfarande finns kvar fickor av väpnat motstånd.

En taktik där långvarigt bombardemang och utsvältning av belägrade stadsdelar som kontrollerats av rebeller har kombinerats med vapenvilor som tillåtit civilbefolkningen att fly har i många fall gett utdelning, om än till ett ohyggligt pris i form av mänskligt lidande. I flera rebellkontrollerade fickor i Damaskus förorter har detta lyckats framtvinga lokala vapenvilor.

I den centrala staden Homs norr om Damaskus, som har brukat kallas revolutionens huvudstad, har den syriska armén i stort sett återtagit kontrollen. Ändå kan en mycket blodig slutstrid vänta om inte även de några få hundra rebeller kapitulerar, som hittills har vägrat att ge upp sina sista fästen i ruinerna av Gamla stan.

Regimens militära fokus just nu tycks vara upprepningsaktioner i Qalamounbergen längs gränsen till Libanon. Hur som helst har regimen självförtroende ändå stärkts av dess militära framgångar till den grad att den nu siktar på ett ”presidentval” i början av juni.

2. Trycket mot den syriska regimen har hittills i år lättats åtskilligt av det inbördeskrig mellan rebellstyrkor som sedan i januari har rasat mellan den kanske mest extrema jihadist-rörelsen ISIL (Den islamiska staten i Irak och Levanten) och en koalition av andra islamistiska styrkor – ett krig i kriget som uppskattats ha krävt över 2 000 dödsoffer.

I denna koalition mot ISIL, som nu tycks ha lyckats med att driva bort ISIL från områdena runt Aleppo och Idlib i nordvästra Syrien, har även andra salafistiska styrkor som Ahrar al-Sham inom Islamiska fronten ingått, som i likhet med ISIL drömmer om ett nytt kalifat. Även den av al-Qaidas högste ledare Zawahiri stödda al-Nusrafronten har efter misslyckade medlingsförsök deltagit i blodiga strider med ISIL, vars ledare Baghdadi har utmanat Zawahiris auktoritet som talesperson för den globala jihadismen.

3. Nya attacker från rebeller, som enligt den välkände journalisten Patrick Cockburn har uppgetts vara ledda av al-Nusra-krigare från Tjetjenien och Marocko i nordvästra Syrien, har ägt rum både mot alawitiska och armeniska byar i kustprovinsen Latakia och regimen bastion i Västra Aleppo. Rebellerna i detta område stärks både av närheten till den turkiska gränsen och av att inbördeskriget mot ISIL har bedarrat. Samtidigt fortsätter regimen oljefatsbombningar av rebellfästen i ruinerna av Aleppos andra stadsdelar, varifrån flertalet civila sedan länge har flytt.

4. Kurdiska segrar mot ISIL befäster lokala självstyren, men utmanar även grannstaterna. Enligt nyhetssidan kurdnet har den kurdiska självförsvarsstyrkan YPG, som på svenska betyder Folkets skyddsenheter, sedan den 10 april utkämpat hårda men segerrika strider mot ISIL i staden Kobani, en av tre kantonerna inom det självstyrande Rojava (Västra Kurdistan), som utropades i december 2013 i nordöstra Syrien. YPG-chefen utpekar såväl regeringarna i Syrien och Iran som Turkiet som delaktiga i att stödja ISIL:s attack, i syfte att splittra upp och underkupa det område som omfattas av de lokala självstyren som har etablerats av de syriska kurderna, under ledning av det PKK närstående syriska PYD (Folkets demokratiska union). Hemliga möten sägs också ha ägt rum om självstyret i Rojava mellan Turkiet och Iran, som båda oroas av ett exempel som kan spridas till deras egna kurdiska områden.

Samtidigt kritiserar såväl den syriska oppositionen som det rivaliserande KDP-styret i den kurdiska regionen i norra Irak för att ogilla det ”system av demokratisk autonomi” som har utvecklats av de syriska kurderna. KDP anklagas till och med för att delta tillsammans med Turkiet i ett försök att isolera och strypa Rojava genom handelsembargo och grävda diken. Det tydligaste mönstret i detta är uppenbarligen att Syrien efter tre års uppror alltmer splittras upp i regioner, samtidigt som ingen part förmår att ta makten i hela landet.

5. Under tiden har de väldiga flyktingströmmarna från Syrien destabiliserat och gett grannländerna alltmer kalla fötter.

Allra värst ute är det lilla Libanon som idag dignar under bördan av en miljon syriska flyktingar och Irak, där det syriska inbördeskriget redan spiller över till den irakiska Anbarprovinsen och därutöver.

Men även i Jordanien, som tillåtit USA att träna syriska rebeller i mindre skala, börjar den kungliga regeringen oroa sig för vad som kan hända om allt fler jihadisterna börjar återvända hem, vilket redan har börjat ske i mindre skala.

Även bland de syriska jihadisternas huvudsponsorer i Saudiarabien och andra Gulfstater kan en omprövning vara på väg.

Men den linje som Obama och den saudiske kung Abdullah så sig vara överens om efter ett tvåtimmarsmöte den 28 mars om ökat stöd till de syriska rebeller som motsätter sig både

Assad och al-Qaida (såväl al-Nusra som ISIL), har mycket få och svaga rebellgrupper att stödja sig på.

Även i västliga media ges idag ökat utrymme åt röster från avhoppade ”revolutionärer”. I liberala *Huffington Post* kan man läsa om bloggaren Edward Dark från Aleppo och en Khaled Harbash som 2011 organiserade fredliga demonstrationer i Hama mot regimen, men vägrade att ansluta sig till det väpnade upproret.

Efter inbördeskrigets start ville Harbash inte längre delta, även om han står fast vid kritiken av de missförhållanden som startade massprotesterna.

– Därför att det inte var en revolution, det var ett krig. Det var inga strejker, inga andra aktiviteter som fick en att känna att en deltog i en revolution. Och för mig behöver en revolution politik.

Brittiska *The Telegraphs* utsände Peter Osborne säger sig för sin del vara överraskad över hur ofta även motståndare till Assad säger att han mycket väl även skulle kunna vinna ett fritt val, då alternativen är än mer skrämmande.

Rättvisepartiet Socialisterna och CWI har konsekvent under hela det syriska upproret tagit ställning mot såväl regimen blodbad som hotet från den uppsjö av reaktionära jihadistister som dominerar det väpnade upproret.

Endast en opposition som sätter arbetarnas och de fattigas klassintressen av demokratiska och sociala nyckelkrav, inklusive nationell självbestämmanderätt för kurderna, framför alla religiösa och etniska särintressen, som står fri från alla inblandade imperialistiska intressen kan erbjuda en utväg, hur avlägset ett sådant alternativ än kan tyckas för stunden. Ett sådant alternativ måste med nödvändighet vara både demokratiskt, socialistiskt, revolutionärt och internationalistiskt.

Proletären

Aleppos befrielse ger hopp om fred

Patrik Paulov

Proletären 7/12 2016

Västvärlden fördömer den syriska offensiven för att återta östra Aleppo. Och visst är kriget i Syrien fruktansvärt. Men det som nu sker – att de väpnade grupperna besegras och fördrivs – skapar möjligheter för en fredlig utveckling.

Det går inte att förstå vad som händer i Aleppo genom svensk och övriga västmedias rapportering. Den har sedan start utgått från och understött USA och övriga västländers agenda för ett regimskifte i Syrien. Därför behandlas västfinansierade organisationer som Vita hjälpmarna som sanningsvittnen, trots att organisationen upprepade gånger avslöjats med att sprida falska filmer och bilder, och trots dess band till väpnade extremistgrupper.

De röster inifrån Syrien som säger något annat får inget utrymme i medierna. Utom i *Proletären*.

Invånare som tack vare befrielsen kan lämna de områden som kontrollerats av de väpnade grupperna.

En av de syrier som vi intervjuat är Tony Sayegh. Han är läkare i den västra regeringskontrollerade delen av Aleppo. Den del som i fyra års tid beskjutits av de väpnade grupper som sedan 2012 ockuperar de östra delarna.

Varje gång vi kontaktar honom via telefon eller e-post uttrycker han tacksamhet över att någon i väst vill höra vad invånarna i västra Aleppo har att säga.

Tony Sayegh vittnar om fortsatta terroristattacker mot sjukhus och andra civila mål i västra delen. Attacker som kan utföras tack vare vapenleveranserna från USA och Turkiet. Han säger att civila i östra Aleppo hindrats lämna området, då terrorgrupperna vill ha dem kvar som mänskliga sköldar. Tony Sayegh berättar att även ”rebeller” som velat lägga ner vapnen och utnyttja den amnesti som den syriska regeringen utlyst har hindrats från att fly.

”Så länge en enda av terroristerna finns kvar så kan det inte bli fred”, säger Tony Sayegh.

De orden är centrala för att förstå det som nu händer i Aleppo och för att förstå varför Ryssland och Kina i måndags stoppade en resolution i FN:s säkerhetsråd om en ny vapenvila.

Den stora majoriteten av det syriska folket har aldrig velat ha det här kriget. De vill leva i ett fredligt, sekulärt Syrien, och det gäller oavsett om de stödjer eller är emot president Bashar al-Assad och Baathpartiets långvariga dominans i syrisk politik.

Hindret för att skapa fred är att de utlandsstödda väpnade grupperna bestämt avvisar en förhandlingslösning. Det gäller både al-Qaidaanslutna grupper och de som påstår sig vara ”moderata” rebeller.

Detta har varit tydligt i Aleppo. Där har de väpnade grupperna fördömt tidigare vapenvilor men samtidigt utnyttjat dem till reorganisering och nya offensiver mot regeringssidan. Med fler döda, mer förstörelse och ett förlängt krig som följd.

I många områden i landet, inklusive stora förstäder till Damaskus, har militärt pressade väpnade ”rebeller” gått med på att antingen lägga ner vapnen eller bussas iväg till den al-

Qaidakontrollerade Idlib-provinsen som gränsar mot Turkiet. Den syriska regeringssidan och oberoende fredskrafter har arbetat intensivt för att sluta sådana lokala fredsuppgörelser.

Det är naturligtvis bättre för det syriska folket med samtal och förhandlingar än förödande strider. Men det har än så länge inte varit möjligt i Aleppo. Varför det militära alternativet framstått som nödvändigt – om det någon gång ska kunna bli fred.

När detta skrivs har stora delar av östra Aleppo befriats. Tiotusentals människor har tack vare den syriska arméoffensiven kunnat fly till regeringskontrollerade områden i väster. Ytterligare tiotusentals kan stanna kvar i sina hem utan att behöva leva under syriska, saudiska, tunisiska, franska, tjetjenska, uiguriska och andra extremistkrigares styre.

I spåren av befrielsen börjar också sanningen komma fram. Vittnesmål från syrier som levat i östra Aleppo bekräftar vad Tony Sayegh och andra länge sagt, och reportrar på plats kan med egna ögon avslöja västmedias hittillsvarande förvrängda bild av situationen i ”oppositionens” Aleppo.

Som när Russia Todays Lizzie Phelan besökte en skola, som väststödda ”rebeller” förvandlat till en militärbas med kemiska stridsmedel, granater och helveteskanoner. Tänk vilka rubriker det hade blivit om syriska armén hade angripit detta militära mål. ”Assad bombar skola!”

Befrielsen av de östra delarna av Aleppo är naturligtvis en seger för Syriens regering.

Men det är framförallt en seger för den syriska folkmajoritet som är motståndare till de väpnade gruppernas ”revolution” och den utländska inblandningen.

Det är en seger för de syrier som drömmer om att få återuppbygga sitt land efter sex år av förödande krig via ombud och själva forma Syriens framtid.

Lästips: [Om Syrien](#) (artiklar och dokument)